

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/355/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114216676
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2114216676.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v spore žalobkyne: V. F., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XX, M., zastúpená advokátom: JUDr. Vladimír Janák, so sídlom Lermontovova 9, Bratislava, proti žalovanému: Mgr. M. F., nar. XX.X.XXXX, bytom L. XX, M., o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 10C/136/2014-395 zo dňa 10. mája 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalobkyni sa priznáva právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobkyne a žalovaného vylúčil z užívania štvorizbového bytu č. X s príslušenstvom, nachádzajúceho sa na druhom nadzemnom podlaží bytového domu súpisné č. XXXX postaveného na pozemku parc. č. 5671/15 na L. ulici, vchod XX v M., zapísaného na LV č. XXXX Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, pre okres Trnava, obec M., katastrálne územie M., v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - účastníkov konania, až do právoplatného vyporiadania ich BSM. Žalobkyni zároveň priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnej výške. Súd prvej inštancie po citovaní § 123, § 144, §146 ods. 1, 2, § 116 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že strany sporu sú bývalí manželia, ktorých manželstvo bolo uzavreté 18.12.2004 a právoplatne rozvedené dňa 3.11.2016 rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 20P/160/2013-574 z 23.9.2016. V časti zverenia maloletých detí matke bol tento rozsudok potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11CoP/15/2017 z 29.3.2017, právoplatným 21.4.2017. Z manželstva bývalých manželov pochádzajú dve deti, N. a E. F., obe narodené XX.X.XXXX, ktoré žijú so žalobkyňou, ich matkou v byte na L. ulici XX v M., aj so synom žalobkyne z prvého manželstva H. M., nar. X.X.XXXX. Strany sporu vlastnia v BSM tento 4-izbový byt, ktorý je zapísaný na LV č. XXXX Okresným úradom Trnava, katastrálnym odborom, pre okres Trnava, obec M., k. ú. M.; nachádza sa na druhom nadzemnom podlaží bytového domu súp. č. XXXX postaveného na pozemku parc. č. 5671/15. Žalobkyňa inú nehnuteľnosť nevlastní. Bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu nebolo doposiaľ vyporiadané. Žalovaný momentálne v uvedenom byte nebýva; domácnosť opustil dňa 3.4.2014, lebo mu bolo predbežným opatrením tunajšieho súdu č. k. 37C/73/2014-42 z 1.4.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/257/2014 z 12.5.2014, oboma právoplatnými dňa 20.5.2014, dočasne nariadené nevstupovať do sporného bytu, až do právoplatného skončenia konania o vylúčenie žalovaného z užívania tohto bytu. V manželstve strán sporu sa vyskytovali od počiatku konflikty, dochádzalo medzi nimi k fyzickým stretom, pričom

žalobkyňa podala na žalovaného viacero trestných oznámení. Žalovaný je trestne stíhaný za zločin týrania blízkej a zverenej osoby. Trestné konanie nebolo doposiaľ skončené. Celé trestné konanie je podľa žalovaného účelovo vykonštruované, aby mu žalobkyňa znemožnila styk s maloletými deťmi. Do spornej nehnuteľnosti chodí terajší priateľ žalobkyne. Žalovaný sa stále domáha nasťahovania do nehnuteľnosti, kde má zakázaný vstup, lebo sa tam chce stretávať s deťmi a „aby si to žalobkyňa v hlave zresetovala“.

2. Podľa žalobkyne sa žalovaný domáha vstupu do nehnuteľnosti len z dôvodu, aby mohol pokračovať v násilí na nej, ktoré sa prejavovalo odpočúvaním, vyhrážkami, nadávkami, svedčia o tom aj znalecké posudky dvoch znalcov z odboru psychológie, ktoré sú založené v spise, v ktorých je konštatované, že žalobkyňa trpí syndrómom týranej osoby. Momentálny zdravotný stav detí, odkedy nežijú so žalovaným v spoločnej domácnosti sa ustálil, dosahujú veľmi dobré študijné výsledky, E. od vylúčenia otca z bytu pribral 10 kg. Deti začali spávať samé. Strany spolu v súčasnosti navzájom nekomunikujú, žalobkyňa si žalovaného zablokovala v telefóne, lebo jej aj 50-krát volal za deň, potom 25-krát, poprípade 15-krát. Od nového roka telefonáty na chvíľu prestali, no žalovaný začal žalobkyňu opätovne volávať počas dňa od skorého rána. Telefonáty sú pre žalobkyňu ubíjajúce. Uviedla, že ak by deti chceli, môžu ísť za otcom kedykoľvek, žalobkyňa im v tom nebráni. Žalovaný svoj vzťah k bývalej manželke opísal ako absolútne indiferentný, spoznal ju počas študentských čias, keď bola ešte mladá, pekná a keď ešte „mozgové funkcie mala nezmenené“. V súčasnosti podľa žalovaného „evidentne vykazuje známky predčasného poškodenia mozgových funkcií porovnateľné s prirodzeným vekom a vývojom človeka vo veku okolo 60 rokov“, čomu zodpovedá aj jej súčasný partner. Žalovaný sa venoval deťom, keď ich naučil lyžovať, syn hrával intenzívne tenis, uhrádzal im hodiny angličtiny. Podstatou týrania zo strany žalovaného bolo neustále urážanie, sledovanie žalobkyne, fyzické útoky na ňu, tiež útoky vo forme psychického nátlaku a nátlaku v oblasti financií. Žalovaný sa vyhrážal žalobkyňu roztopením v kyseline, znetvorením tváre, skončením guľkou v hlave, trieskal svoje čelo o jej čelo, vycieral zuby a vydával pri tom zvuky, škrtil žalobkyňu. Tieto prejavy potvrdili vo svojich výpovediach i maloleté deti vypočuté ako svedkovia v konaní. Žalobkyňa trpela úzkosťou, vraciavala a vypadávali jej vlasy, trpela triaškou, v noci nespávala, bola unavená, vyčerpaná, bolela ju hlava a trpela závratmi, mala kožné problémy na tvári a žalovaný sa vyjadril, že „konečne je on pekný“. Na všetkých inštitúciách a úradoch označuje žalovaný žalobkyňu za duševne chorú a labilnú, vyhráža sa jej, že ju zbaví svojprávosti, že skončí v Pezinku s dvomi igelitkami na ulici, bez peňazí. V televízore mala nainštalované odpočívacie zariadenie, ktoré tam dal žalovaný. Žalovaný raz rozbil sklenenú výplň na dverách a rozrezal si ruku. Odvtedy mala dcéra panický strach kedykoľvek sa pohybovať sama. Žalovaný tiež hodil žalobkyňu o sedačku, maloleté deti stáli pri nej a zachraňovali ju, pričom žalovaný sa smial so slovami: „ty piča vyjebaná, tak ti treba“. Žalobkyňa ošetrovujúcemu lekárovi uviedla, že sa šmykla na balkóne. Žalobkyňa navštevuje psychológa, chodí na terapie a nemá záujem obnoviť so žalovaným spolužitie, pretože k nemu cíti neprekonateľný odpor. Žalovaný arogantným spôsobom žalobkyňu ponižoval, neakceptoval ju ako manželku, matku maloletých detí, partnerku. Bola pre neho nikto. Kontroloval žalobkyňu kde sa pohybuje, zakazoval jej stretávať sa so známymi, vydeľoval jej peniaze. Vyhrážal sa žalobkyňu tak, že ju zobral na ruky, alebo za vlasy pred deťmi na balkón, povedal, že ju „vyjebe“ z balkóna a že by to urobil, keby nemali spolu deti. Stávalo sa to, keď žalobkyňa nespĺnila, čo chcel žalovaný, nestotožnila sa s jeho názorom. Synovi H. vulgárne nadával, hovoril mu, že je „pankhart, drbo, nula“. Dcére N. hovoril, že je „krava vyjebaná, piča tľstá“, keďže bola bacuľatejšia a synovi E. nadával do „pankhartov“. Deti ponižoval tým, že im hovoril, že sú nuly ako ich matka, že v živote nič nedokážu a že peniaze dostanú, až keď si to zaslúžia. Stalo sa, že žalovaný keď bol nahnevaný, tak neprimeraným spôsobom udrel deti, pľul na nich aj na žalobkyňu.

3. Žalobou o vylúčenie z užívania bytu sleduje žalobkyňa ochranu svojej duševnej a telesnej integrity pred žalovaným, ktorá má prednosť pred ochranou vlastníckeho práva žalovaného. Žalovaný vlastní aj iné nehnuteľnosti. Momentálne býva v dome svojich rodičov občas sám, občas s rodičmi a občas aj s nejakou návštevou.

4. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa nebola nikdy žiadnym závažným zranením postihnutá. V priebehu konania žalovaný uviedol, že majú strany štandardný, korektný vzťah, žalobkyňa mu istú dobu nebránila v styku s deťmi, štyri dni boli aj na spoločnom predĺženom víkende vo Vysokých Tatrách. Chodili spolu do nákupných centier do Bratislavy. Dôvodom podávania trestných oznámení bola podľa žalovaného impulzívna povaha žalobkyne so sklonsmi k hysterickému správaniu. Žalobkyňa potvrdila, že keď sa žalovaný správal slušne, umožnila mu vstup do bytu. V septembri 2015 zistila, že žalovaný podstupuje akýsi rituál okultistického charakteru, z čoho mala strach, preto mu prestala umožňovať vstup do bytu

a neumožňuje mu ho ani za účelom návštev detí. Svedkyňa - matka žalobkyne potvrdila, že žalovaný ju ponižoval, nadával jej „drblina, jeblina“ a boli pri tom prítomné aj deti, videla ako žalovaný žalobkyňu chmatol, mixoval ňou, držal jej hlavu pod bradou, trieskal jej čelom do hlavy a bručal ako zver. Žalovaný mal vždy dostatok peňazí, dával žalobkyni určitú čiastku a keď ju minula, dal jej v prípade potreby ďalšie peniaze. Žalovaný neprejavoval milotu, s deťmi sa nehral, nekočíkoval, nešiel sa s nimi prejsť, i keď chodili rodina na výlety, ale on sám s deťmi nikdy nešiel. Počas trvania manželstva žalobkyni padali vlasy, schudla, bola uzavretá, vážna, zamĺknutá, prestala sa smiať. Mala problémy s pleťou, robili sa jej vyrážky na tvári. Syn žalobkyne a deti strán sporu ako svedkovia potvrdili, že žalovaný sa im vyhrážal, nadával im vulgárne a fyzicky napádal ich matku. Išlo o trasanie hlavou, vycieranie zubov, sácanie, pľutie, vyhrážanie roztopením v kyseline, guľkou v hlave, zhodením z balkóna. Dialo sa to, keď sa strany sporu hádali alebo mal žalovaný zlú náladu. Keď žalovaný opustil spoločný byt, atmosféra sa zlepšila. Potom žalovaný začal telefonovať žalobkyni a v telefonátoch sa jej opäť vyhrážal alebo znova nadával. E. opísal ako otec rozbil sklenenú výplň dverí, sotil mamu na posteľ a buchla si hlavu, sotil ju tiež do sedačky, spadla na zem a tam ju škrtil. Teraz, keď s nimi žalovaný nebýva, je to omnoho lepšie, majú väčší klud. N. si praje, aby otec nechodil do ich bytu a aby sa tam už nevrátil. Pokiaľ býval s nimi, správal sa zle, mame nadával a niekedy ju aj zbil.

5. Žalovaný považoval celé konanie za vykonštruované a slúžiace iba jednej veci, aby mu žalobkyňa znemožňovala styk s deťmi, vo svojej výchove ich viedla k neúcte k svojmu otcovi s tým, aby po rozvoде prišla k majetkovému profitu s požadovaným vysokým výživným. Označil žalobkyňu za „obyčajnú zlatokopku“. Síce sa v konaní k incidentom strán sporu vyjadrovali ako svedkovia iba blízke osoby žalobkyne, resp. aj žalovaného, avšak vzhľadom na predmet konania je pochopiteľné, že práve tieto osoby bývajú väčšinou ako jediné prítomné pri prejavoch násilia odohrávajúcего sa „medzi štyri stenami“ spornej nehnuteľnosti, z užívania ktorej sa násilne správajúci manžel vylučuje. Deti obdobne vypovedali nielen počas výsluchu na súde, ale aj na polícii, či u znalca. Emocionálne prejavy detí počas výsluchu súviseli so spomienkami na nepríjemné zážitky z minulosti; súd pristupoval k výsluchu maloletých s ohľadom na ich vek dvanásť a sedemnásť rokov i predmet konania citlivo a vypočul ich napriek námietkam žalovaného, keďže považoval návrh žalobkyne na ich výsluch za dôvodný, ozrejmujući v konaní rozhodujúce skutočnosti. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd nevyslovil predbežné právne posúdenie veci, toto posúdenie muselo byť žalovanému zrejmé z označenia predmetu konania, že sa jedná o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti, ktorú vec súd právne posudzoval viackrát v priebehu konania. Ak žalovanému napriek tomu nebolo zrejmé právne posúdenie veci a vytykal toto porušenie súdu v písomnej záverečnej reči, ktorú mal napísanú vopred a predkladal ju na pojednávaní, mal možnosť tiež na tomto pojednávaní sa na právne posúdenie súdu opýtať, napr. keď odôvodňoval svoj návrh na výsluch svedka N.. Súd tento návrh žalovaného na výsluch svedka S. N. zamietol, lebo dôvod, pre ktorý ho navrhoval žalovaný vypočut' ohľadom návštev v spornej nehnuteľnosti, s ktorými žalovaný nesúhlasí, nesúvisel s prejednávanou vecou.

6. Vylúčenie spoluvlastníka z užívania spoločnej veci je krajným, výnimočným riešením, pretože ide o pomerne veľký zásah do jeho práv. Právo však musí chrániť slabšiu stranu a aj za cenu zásahu do vlastníckeho práva je nevyhnutné riešiť právne situáciu tak, aby subjekt práv, ktorý zasahuje do práva druhého subjektu na pokojný a zdravý život, na ochranu zdravého vývoja detí, bol obmedzený alebo vylúčený aj z takých práv, aké mu ako spoluvlastníkovi vyplývajú z § 123 a 144 OZ. Ustanovenie § 146 ods. 2 OZ možno aplikovať aj v prípade existujúceho násilia alebo jeho hrozby v čase, keď bezpodielové spoluvlastníctvo síce zaniklo, ale ešte nedošlo k jeho vyporiadaniu, prípade sa neuplatnila domnienka podľa § 149 ods. 4 OZ (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/263/2005).

7. Dočasné odsťahovanie sa jedného z manželov, hoci spojené s odsťahovaním osobných vecí tohto účastníka, nie je samo osebe dôkazom osvedčujúcim, že tento spoluvlastník byt opustil a nemá záujem pokračovať v jeho užívaní. Platí to vo zvýšenej miere v prípade, keď dôvodom na takéto dočasné odsťahovanie je predchádzajúce opakované násilnícke správanie druhého z manželov (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/54/2006).

8. Súd považoval za preukázané splnenie všetkých podmienok na vyhovie žalobe, bezpodielový spoluvlastnícky vzťah strán sporu k bytu (BSM nebolo doposiaľ vyporiadané); spolužitie osôb, resp. domáhanie sa spolužitia (pri nariadenom dočasnom zákaze) medzi dotknutými osobami v predmetnom byte; fyzické alebo psychické násilie voči druhému (i bývalému) manželovi alebo blízkej osobe, ktorá

býva v spoločnom byte, ktorý je v BSM; realizáciu násilia, resp. jeho hrozbu vo vzťahu k týmto osobám; nezniesiteľnosť ďalšieho spolužitia, strach o život a zdravie svoje i blízkych osôb.

9. Hoci aktuálne nedochádza k fyzickému násiliu medzi stranami ani blízkymi osobami, lebo je vo veci nariadené predbežné opatrenie o zákaze vstupu žalovaného do predmetného bytu, avšak žalovaný sa vstupu do bytu na L. XX v M. stále domáha a má záujem pokračovať v jeho užívaní, čím hrozí vznik opätovného násilia z jeho strany. Svoju bývalú manželku žalovaný napriek strate priameho kontaktu s ňou označuje ponižujúcimi výrazmi a neustále ju urážal i v priebehu prejednávanej veci, obťažuje ju častými telefonátmi niekoľkokrát za deň od skorého rána, čo svedčí o jeho negatívnom vzťahu k nej, hoci navonok deklaruje, že má voči nej neutrálny postoj. Žalovaný uvádza, že telefonátmi sa snaží nadviazať ochladnutý vzťah k deťom, avšak deti tieto jeho prejavy vnímajú skôr negatívne a obávajú sa návratu otca do spoločnej domácnosti. Deti sa vyjadrili, že im je bez otcovej prítomnosti v byte lepšie, celkovo sú pokojnejšie a šťastnejšie. Zlepšil sa im školský prospech, E. pribral a deti začali spávať samé v izbe, čím prekonal strach z minulosti. Súd dáva do pozornosti žalovaného ako otca a tiež spoluvlastníka nehnuteľnosti na L. XX v M., že v spornej nehnuteľnosti bývajú aktuálne okrem žalobkyne aj jeho deti, ktoré boli matke právoplatne zverené do osobnej starostlivosti. Žalobkyňa inú nehnuteľnosť nevlastní, žalovaný áno. Súd žalobe vyhovel vzhľadom na stále pretrvávajúcu potrebu zachovať existujúci stav nevstupovania žalovaného do bytu a do vyporiadania BSM účastníkov vylúčil žalovaného z jeho užívania.

10. Napriek vylúčeniu žalovaného z užívania spoločného štvorizbového bytu na L. XX v M., jeho spoluvlastnícke právo k bytu ostáva zachované, len ho aktuálne nemôže realizovať pokiaľ sa týka tejto jednej zložky práva vlastníka, a to vec užívať.

11. Vzhľadom na úplný úspech žalobkyne v spore súd rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania voči protistrane v plnej výške, o ktorej bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP).

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd nesprávne vec právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h CSP) a ide o inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d CSP), nakoľko významnú úlohu pri spravodlivom rozhodnutí zohráva vnútorné presvedčenie súdu. Toto presvedčenie nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale naopak, malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. V súvislosti s uvedenou argumentáciou žalovaný poukázal na znenie § 220 ods. 2 CSP, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/08), rozhodnutia ESLP H. c. Belgicko z 30.11.1987 a ďalšie. Nedostatky odôvodnenia súdu prvej inštancie spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní nerozhodol vôbec) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. V napadnutom rozhodnutí v celom rozsahu absentuje hodnotenie dôkazov v zmysle citovaných predpisov a ďalej zdôvodnenie, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať. Preto je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

13. Žalovaný poukazuje vo svojich výpovediach na spoločný život so žalobkyňou počas manželstva, na jej vulgárne, agresívne správanie nie len voči nemu ale hlavne maloletým deťom (Znalecký posudok ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-20 14/5196), na opakované podávanie rôznych návrhov z oboch strán, na bránenie v styku s deťmi, ktorý styk má už upravený aj rozsudkom, na domáhanie sa informácií o deťoch, na potieranie role otca v rozpore so zákonom o rodine, ani jeden z prostriedkov procesnej obrany žalovaného nebol súdom vyhodnotený. Poukázal na vzťahy v manželstve, ktoré boli rozvrátené, ale išlo o súperenie dvoch strán, o rozdvojenú výchovu maloletých detí a nie o psychické a vôbec nie o fyzické týranie žalobkyne. Súd sa vôbec nezaoberal ujmou žalovaného v dôsledku manipulácie detí žalobkyňou od podania návrhu na rozvod, s ktorými deťmi sa nemohol stretnúť a zúčastňovať sa ich výchovy ak áno, len so súhlasom žalobkyne. Jediný kontakt mal žalovaný prostredníctvom telefónu, ktoré hovory žalobkyňa označuje ako týranie, obťažovanie, a žalovaný ako hľadanie možnosti ako sa kontaktovať s deťmi. Žalovaný zo dňa na deň po krásnej vydarenej lyžovačke plnej radosti a zážitkov s deťmi vo februári 2016 stratil kontakt, lebo žalobkyňa si našla známosť a žalovaný jej začal byť na ťarchu. Žalobkyňa prostredníctvom detí získala nadvládu, zneužíva svoju moc, majetnícke postavenie k deťom, bráni v styku, užíva byť, mesačné zálohové platby s bytom odmieta platiť, neuvádza pravdivé skutočnosti, využíla deti na boj so žalovaným, čo potvrdil maloletý E. vo výpovedi, z ktorej výpovede jasne vyplýva,

že bol na výpoveď pripravený. Potvrdilo sa, že deti vypovedali čo im bolo oznámené sprostredkované a preto by nemal súd na ich výpovede prihliadať. V závere znaleckého posudku 17/2015 Mgr. Eleonóry Kúdlíkovej sa uvádza: „Toho času sú deti s matkou, ňou aj maximálne ovplyvniteľné (vo svojom veku 10 rokov) a aj ovplyvňované.“

14. Násilie znamená najčastejšie označenie jednorazového fyzického aktu, resp. postupu, pri ktorom človek spôsobuje ujmu druhému človeku. Iná charakteristika násilia hovorí o akýchkoľvek aktoch, vrátane zanedbávania, ktoré ovplyvňujú život, fyzickú a psychickú integritu alebo slobodu jednotlivca, alebo poškodzujú rozvoj jeho osobnosti. Neodmysliteľnou kategóriou násilia je bolesť a hrozba bolesti. Násilie, ktoré spôsobuje bolesť, je zdrojom bezmocnosti obeť a súčasne prejavom prežívania moci páchatel'a násilia nad svojou obeťou. Násilie sprevádzané spôsobovaním bolesti je prejavom prežívania moci páchatel'a násilia nad svojou obeťou, ktorá je v týchto prípadoch bezmocná. Táto bezmocnosť býva častým cieľom páchatel'a, ktorému tento fakt prináša istú formu uspokojenia, ide o podrobenie si obeť. Hoci definície násilia sú rozdielne, spájajú ich však aj spoločné črty. Psychické násilie je každé správanie, ktoré priamo narúša slobodnú vôľu a sebaúctu iného človeka. Nezanedáva síce žiadne viditeľné poranenia, napriek tomu môže byť najhoršou formou násilia. Je zvlášť účinné, ak sa spája s fyzickým násilím. Násilím je aj nezabránenie násiliu.

15. Nič z uvedených definícií sa nenachádza vo vzťahu účastníkov. Žalovaná začína samotnú žalobu vo veci z 18. 06. 2014 slovami, že ich manželstvo bolo skoro celý čas sprevádzané konfliktami... Žalobkyňa nikdy nebola nútená niečo robiť čo nechcela, žalovaný bol celé dni v práci, žalobkyňa doma, s kamarátkami, skrášľovala si telo rôznymi procedúrami, mala známosti s inými mužmi, nič jej nebolo bránené, chodila na zahraničné dovolenky aj bez žalovaného, výlety, nákupy a to všetko ešte v januári 2016 a niekedy aj spolu so žalovaným. Vôbec nie je vyhodnotené, keď po vydaní predbežného opatrenia žila so žalovaným 3 týždne v lete v dome jeho rodičov a to aj napriek tzv. násiliu a vydanému predbežnému opatreniu. Žalovaný v konaní predložil súdu viaceré listinné dôkazy (vrátane nahrávok) o tom, že žalobkyňa je vulgárna, že sa tak správa aj voči deťom. Uvedené dôkazy súd opomenul a vôbec ich nevyhodnotil. Znalkyňa PhDr. Zita Michlerová poukázala na správanie žalobkyne ako verbálne agresívne, podráždené (znalecký posudok č. 13/2015). Súd prvej inštancie vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa § 220 ods. 2 CSP, z týchto dôkazov nevyvodil skutkové zistenia, a tým že riadne nezistil skutkový stav, nemohol vyvodiť správny právny záver.

16. Zo zápisnice z pojednávania dňa 29.10.2015 na strane 2 je uvedené konštatovanie súdu podľa ešte vtedy platného Občianskeho súdneho poriadku, ktoré skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za pravdivé, kde okrem iného sa uvádza, že v manželstve účastníkov sa vyskytovali od počiatku konflikty, že medzi účastníkmi dochádzalo k fyzickým stretom, ostatné skutkové tvrdenia účastníkov zostávajú sporné. Z citovaného vyplýva, že nebolo preukázané žiadne konanie žalovaného, ktorého by sa dopustil tak, aby bolo možné aplikovať § 146 ods. 2 OZ v tejto veci. Potvrdené boli konflikty a nie týranie a fyzické strety, nie však zo strany žalovaného.

17. Je potrebné uviesť, že žalobkyňa dôkaz o návšteve psychológa deťmi nepredložila (napriek tomu uvedené súd uviedol ako fakt). V roku 2015 sa maloleté deti stretávali s otcom podľa nálady matky, chodili s ním na víkendové pobyty, otec spal v byte matky na jej žiadosť v júli 2015 pred jej odvozom s deťmi na letisko (dovolenka v Turecku), tiež v lete 3 týždne bývali spolu na dome rodičov žalovaného, v októbri boli tiež na tenisovom turnaji 4 dni v Bratislave s maloletým E.. V ich vzťahu nebol žiaden problém. Z toho vyplýva, že nie je pravda to, čo tvrdila žalobkyňa.

18. Žalovaný uvádzal opakovane, že prejavy žalobkyne sú účelové. Svedčia tomu fakty v širšej súvislosti. Keď žalobkyňa uvádza, že je s maloletými deťmi týraná minimálne od roku 2005, prečo sa na utrpenie prizerala, prečo začala navštevovať psychológa s deťmi až v roku 2015, v čase, keď nemohla dosiahnuť trestné stíhanie žalovaného a prečo si neliečila svoje zdravie skôr, keďže nepracovala počas celého manželstva, keď svoje zdravotné problémy, ktoré uvádza, začali vznikať už na strednej škole, kedy bola oslobodená z toho dôvodu z telesnej výchovy, resp. prečo sa neliečila po dopravnej nehode v roku 2006, keď vtedy mala nariadené lekárom vyšetrenie CT a absolvovala toto vyšetrenie až v roku 2016 a s liečením resp. práceneschopnosť si vybavila až následný deň po skončení pracovného pomeru u žalovaného. Pokiaľ by súd objektívne hodnotil každý dôkaz, zaujal by stanovisko i k skutočnosti, či náhodou úkony robené žalobkyňou nie sú účelové, čo súd prvej inštancie opomenul. Taktiež žalobkyňa uvádza zhodne so žalovaným, že predali rodinný dom v A. a kúpnu cenu si rozdelili v polovici, teda

neodoprel žalovaný nič žalobkyni a priamo jej zabezpečil a poskytol finančnú hotovosť, aby bolo zabezpečené jej sociálne postavenie. Žalobkyňa poukazuje na podávané trestné oznámenia, čo môže pôsobiť navonok nepriaznivo pre žalovaného. Trestné oznámenia boli vždy riadne šetrené a nikdy sa nepreukázalo, že by sa jednalo o trestný čin žalovaného. Pokiaľ by išlo v prejednávanej veci o skutočné násilie a trvajúce 10 - 12 rokov ako uvádza žalobkyňa, páchanie násilia na maloletých deťoch by si museli všimnúť učiteľky v ich materskej škole, v základnej škole, tréner na tenise, učiteľka angličtiny, prinajmenšom susedia, nič z takýchto hlavných dôkazov sa v spise nenachádza.

19. Záverom žalovaný uvádza, že manželstvo so žalobkyňou nebolo ľahké. Jej vzhľad bol pekný, ale jej správanie úplne odlišné. Nebola nadšená tehotenstvom, nakoľko už nechcela deti. Maloletým deťom veľmi vulgárne nadávala, z čoho začali prvé hádky, nakoľko žalovaný profesiou pedagóg musel žalobkyňu upozorňovať na jej slovný prejav. Nechcela nikdy pracovať, cítila sa unavená zo starostlivosti o deti, neustále ju bolel chrbát, následkom čoho užívala lieky od bolesti a na spanie. Neskôr sa už konflikty hromadili zo všetkého, nikdy však neboli sa schopní rozvíesť, raz jeden zobral návrh na rozvod späť a raz druhý. Nie je pravdou, že by sa žalovaný vyhrážal nejakými ujмами žalobkyni. Vždy mu išlo o dobro detí a o to, aby sa mohol vždy podieľať na ich všestrannom rozvoji, aby sa venovali štúdiu, jazykom, športu, kultúre, aby mali vyplnený voľný čas. Znalkyňa PhDr. Zita Michlerová vyhodnotila povahu žalobkyne ako je uvedené vyššie, žiaden orgán na povahu (vulgarizmy) žalobkyne neprihliada resp. ich prehliada. Manželstvo účastníkov bolo hlboko, vážne a dlhodobo rozvrátené, ale nie výlučne len zavinením žalovaného, príčinou rozpadu manželstva boli obaja účastníci. Ak by žalovaný nepodal protinávrh k návrhu žalobkyne o rozvod manželstva a o ÚPP v roku 2013 (20P/160/2013) a súhlasil by so zverením maloletých detí do výlučnej starostlivosti žalobkyni a s výživným na maloleté deti v tej dobe vo veku 8 rokov po 1.500 eur mesačne, neprišlo by k ďalším návrhom zo strany žalobkyne na súd a to konkrétne o vylúčenie z užívania žalovaného z bytu, o podanie trestného oznámenia, o výživné na manželku. Žalovaný vyhlasuje že sa nedopustil na žalovanej a ani na maloletých deťoch žiadneho fyzického alebo psychického násilia alebo hrozby takého násilia v tom rozsahu, aby sa stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným.

20. Čo sa týka trov konania, namieta žalovaný priznanie trov konania žalobkyni súdom prvej inštancie, nakoľko žalovaný nedal žiadnu príčinu na toto konanie, žalobkyňa konala účelovo, nevedela uniesť dôkazné bremeno, v konečnom dôsledku na vec a spolu všetky veci vedené na súde medzi účastníkmi, zohralo rolu určite aj striedanie zákonných sudcov (v rozvoде, v tejto veci, vo výživnom na manželku) a následkom toho dlho trvajúceho súdneho konania. Bolo by nespravodlivé, aby žalovaný znášal následky iných skutočností a v prípade vyhovenia jeho odvolaniu by ani zákonný nárok žalobkyni na náhradu trov konania nevznikol. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia vydal rozsudok, ktorým zmení napadnutý rozsudok tak, že žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietne a žiadnemu z účastníkov konania neprizná náhradu trov konania.

21. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom právneho zástupcu uviedla, že odvolanie považuje za účelové, ktoré nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný účelovo vypustil z definícií násilia sledovanie, odpočúvanie a vyhrážanie sa čímkoľvek. Žalobkyňa bola počas celého spolužitia so žalovaným podrobovaná psychickému a fyzickému násiliu. To sa predovšetkým prejavovalo vyhrážkami rôzneho druhu, sledovaním, odpočúvaním, ponižovaním, vydeľovaním peňazí a aj fyzickými útokmi. Jeho konanie sa vždy vystupňovalo, keď s ním chcela žalobkyňa ukončiť spolužitie. Žalovaný pokračoval v takomto psychickom týraní žalobkyne aj po predbežnom opatrení, na základe ktorého musel pustiť spoločnú domácnosť. V tomto konaní žalobkyňa doložila dostatok písomných dokladov a svedeckých výpovedí, že žalovaný na žalobkyni páchal a naďalej pácha násilie. V znaleckých posudkoch PhDr. Zuzany Bielikovej číslo 34/2014 a PhDr. Zity Michlerovej Č. 13/2015, ktoré žalobkyňa doložila z vyšetrovacieho spisu, bolo skonštatované, že na základe páchaného násilia žalovaným sa u žalobkyne prejavuje syndróm týranej osoby. V tomto konaní žalovaný, aj na pojednávaniach, veľakrát verejne ponižoval žalobkyňu. Prejavoval neskrývane uspokojenie a radosť, keď sa žalobkyňa rozplakala. Naďalej žalobkyňu sleduje, telefonicky ju neustále obťažuje, vyhrážal sa jej, vyhrážky plnil a vulgárne na ňu nadával, do telefónu alebo keď sa stretával s maloletými deťmi. Žalovaný bol obvinený z trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. d) Trestného zákona a po vyše troch rokoch vyšetrovania na polícii bola a neho dňa 19.5.2017 podaná obžaloba. V tejto trestnej veci je poškodenou žalobkyňa a ich maloleté deti. Na základe uvedených skutočností žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného k úhrade trov konania.

22. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že ho považuje za irelevantné, keďže právny zástupca žalobkyne účelovo zamlčuje skutočnosť o znaleckom posudku č. 82/2015 + doplnenie č. 1 z oblasti traumatológie, ktorý vykonal znalec Mudr. Korocz Alexander a ktorý nesie všetky znaky korupčne zobchodovaného znaleckého skúmania za účelom dosiahnutia môjho trestného stíhania a vznesenia následnej obžaloby, ktorý je toho času na Ministerstve spravodlivosti SR, a kde je podrobovaný skúmaniu správnosti vyhotovenia znaleckého posudku a postupu znaleckého skúmania (od 20.1.2017 doposiaľ) nielen z hľadiska formálnej, ale aj obsahovej, vzhľadom nato, že znalecký posudok podľa názoru žalovaného nesie všetky znaky nepravdivého a účelovo vypracovaného posudku vrátane jeho záverov. K údajným znaleckým posudkom súdnych znalkyň (PhDr. Zuzana Bieliková, PhDr. Zita Michlerová) z oblasti detskej a klinickej psychológie, o ktoré PZ žalobkyne opiera svoju žalobu, žalovaný v dohľadnej dobe zašle rovnaký podnet na Ministerstvo spravodlivosti SR v súvislosti s podozrením, že uvedené znalecké posudky nesú znaky neodborne a pravdepodobne účelovo neprofesne a neobjektívne spracovaných znaleckých skúmaní, ktoré žiadnym spôsobom nezohľadňujú vedecké poznatky z oblasti vedného odboru psychológia a v skutočnosti svojimi závermi znaleckých skúmaní legalizujú neadekvátne verbálne - brachiálne agresívne správanie sa matky voči deťom, ktoré jednoznačne nesie znaky týrania maloletých detí, nie zo strany otca detí, ale ich matky, resp. žalobkyne (prepis nahrávky komunikácie žalobkyne z Kriminalisticko expertízneho ústavu voči maloletým deťom je súčasťou súdneho spisu). Žalovaný taktiež tvrdí, že uvedeným rozhodnutím prvostupňového súdu prichádza k flagrantlymu porušovaniu ústavných práv žalovaného vo vzťahu k užívaniu jeho súkromného majetku nevyporiadanom v BSM a k zabezpečovaniu užívania majetku žalovaného údajným daňovým podvodníkom a obžalovaným z páchania ekonomickej trestnej činnosti N. S., ktorý spoločný majetok rodiny F. užíva. Zároveň žalobkyni súd vytvára neobmedzenú možnosť akýmkoľvek manipulatívnym výchovným spôsobom pôsobiť na maloleté deti pri formovaní ich postojov voči svojmu otcovi podľa svojej svojvôle. Uvedené konania sú v medzinárodnej klasifikácii CAN zaradené medzi konania naplňujúce kritériá týrania detí. Znalecké posudky o ktoré sa opiera žalobkyňa žalovaný považuje za neobjektívne a zmanipulované organizovanou zločineckou skupinou zaoberajúcou sa majetkovo - ekonomickou trestnou činnosťou, ktorej súčasťou je s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou aj právny zástupca žalobkyne JUDr. Janák Vladimír, ktorý systematicky od roku 2008 poskytuje právne služby žalobkyni. Z uvedených dôvodov žalovaný v dohľadnej dobe zašle podnet na preverenie činnosti JUDr. Janáka Vladimíra na úrad Národnej kriminálnej agentúry, vzhľadom nato, že jeho činnosť vykazuje znaky obzvlášť závažnej trestnej činnosti a to najmä v oblasti vytvárania scenárov týrania manželiek prioritne podnikateľov. Žalovaný považuje rozhodnutie prvostupňového súdu na základe vykonaného dokazovania za amorálne a diskriminačné voči jeho osobe, podporujúce užívanie súkromného majetku žalovaného človekom údajne zapojeného do organizovanej zločineckej skupiny zoskupenej do karuselových podvodných obchodov a to konkrétne N. S., ktorý sa javí byť v súdnych konaniach na prvostupňovom Okresnom súde v Trnave ako privilegovaná osoba s nadštandardnými chrániacimi zvýhodneniami. Žalovaný zároveň týmto súdu dáva na vedomie, že z uvedených dôvodov podáva žalobu na N. S. a F. V., ktorý dlhodobo porušujú vlastnícke práva žalovaného vo vzťahu k užívaniu spoločnej nehnuteľnosti a poškodzovania vlastníckych práv žalovaného.

23. Žalovaný počas odvolacieho konania viackrát do spisu dodal súvzťažnú agendu ku konaniu, oznámenie (podnet na preverenie postupu prokurátora z dôvodu podozrenia zo zneužitia právomoci verejného činiteľa, z dôvodu podozrenia z marenia spravodlivosti v spojení s nehospodárnym nakladaním s finančnými prostriedkami štátneho rozpočtu SR pri výkone svojej činnosti zo strany prokurátora); sťažnosť proti nepravdivému obsahu zápisnice o pojednávaní v konaní 22C/71/2017 zo dňa 8.6.2018, odvolanie žalobcu proti rozsudku vo veci 22C/71/2017 nesúceho znaky korupčne zobchodovaného konania zákonnej sudkyne, sťažnosť proti uzneseniu v konaní 34T/30/2017 počas hlavného pojednávania zo dňa 24.5.2018.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením

(§ 219 ods. 3 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

25. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania na súde prvej inštancie, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie, odvolací súd sa s odôvodnením súdu stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

26. Žalobkyňa sa žalobou (po pripustení zmeny petitu na pojednávaní dňa 11.1.2017) domáhala vylúčenia žalovaného z užívania bytu (v žalobe špecifikovanom) patriacom do BSM strán sporu do vyporiadania BSM. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodu, že považoval za preukázané splnenie všetkých podmienok v súlade s § 146 ods. 2 OZ pre takéto rozhodnutie a to bezpodielový spoluvlastnícky vzťah strán sporu k bytu (BSM nebolo doposiaľ vyporiadané); spolužitie osôb, resp. domáhanie sa spolužitia (pri nariadenom dočasnom zákaze) medzi dotknutými osobami v predmetnom byte; fyzické alebo psychické násilie voči druhému (i bývalému) manželovi alebo blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom byte, ktorý je v BSM; realizáciu násilia, resp. jeho hrozbu vo vzťahu k týmto osobám; nezniesiteľnosť ďalšieho spolužitia, strach o život a zdravie svoje i blízkych osôb pričom súd v odôvodnení rozsudku podrobne špecifikoval, ktoré konkrétne konania zo strany žalovaného považoval za násilie, resp. hrozbu násilia s poukazom na výpovede svedkov a znalecké posudky.

27. Žalovaný v odvolaní namietal, že žiadne z konaní uvedených súdom nenapĺňa znaky násilia (či už fyzického alebo psychického tak, ako je vo všeobecnosti definované), súd vôbec neprihliadol na skutočnosti a dôkazy preukazujúce kladné vlastnosti žalovaného, vrátane jeho pozitívne konanie či už vo vzťahu k žalobkyni a maloletým deťom, nevysporiadal sa s dôkazmi svedčiacimi v prospech žalovaného, preto je rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľným a svojvoľným, čo zakladá dôvod na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a súd vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h).

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesú, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, účastníkovi v rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod. Je pravdou, ako to tvrdí žalovaný, že aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia je považovaná za inú vadu konania, ale v danom prípade rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za nepreskúmateľný.

29. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie súd v konaní rozhodoval na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (§ 215 CSP). Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Podľa § 154 CSP prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť

najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Aby strana konania mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia; predpokladom dôkaznej povinnosti je totiž povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ strana konania nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, tak spravidla nemôže ani splniť dôkaznú povinnosť. Pokiaľ ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti, bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. V prípade, ak strana konania aj tvrdí určitú skutočnosť, je jej povinnosťou tvrdenú skutočnosť preukázať.

30. V prejednávanej veci je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa uniesla dôkazné bremeno a preukázala svoje tvrdenia, že existujú základné predpoklady pre vylúčenie žalovaného z užívania ich spoločného bytu dočasne, do vyporiadania BSM. Súd v odôvodnení riadne špecifikoval, ktoré konkrétne konania žalovaného považoval za násilie páchané na žalobkyni a pomenoval aj dôkazy svedčiace o páchaní násilia na žalobkyni. Žalovaný v odvolaní poprel niektoré tvrdenia žalobkyne a dôkazy svedčiace v prospech nej a zameral sa na iné situácie, kedy strany sporu ako partneri vychádzali korektné, trávili spoločné dovolenky a namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil dôkazy svedčiace v prospech žalovaného.

31. Podľa názoru odvolacieho súdu ale závery súdu prvej inštancie nemôžu zmeniť tvrdenia a dôkazy svedčiace v prospech žalovaného. Je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že v ich partnerskom živote existovali aj pokojné a bezkonfliktné obdobia, je tiež možné súhlasiť s tým, že ani žalobkyňa nie je bez chýb a bez podielu na celkovej nepriaznivej situácii v ich vzťahu, ale také konanie žalovaného, ktoré je opísané v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a ktoré nemožno považovať za nepreukázané, pretože sa o uvedenom konaní žalovaného zmienili deti strán sporu, matka žalobkyne a napokon aj z obsahu znaleckého posudku č. 82/2015 znalca MUDr. Alexandra Köröcza, PhD. vyplýva, že zranenia žalobkyne (špecifikované v posudku) mohli byť spôsobené tak ako uvádza žalobkyňa vo svojej výpovedi (vyhrážanie sa žalobkyni roztopením v kyseline, znetvorením tváre, skončením guľkou v hlave, trieskanie svojho čela o jej čelo, vycieranie zubov a vydávanie pri tom zvukov, škrtanie žalobkyne; vyhrážanie sa jej, že ju žalovaný zbaví svojprávosti, že skončí v Pezinku s dvomi igelitkami na ulici, bez peňazí; v televízore nainštalované odpočúvacie zariadenie, ktoré tam dal žalovaný; hodenie žalobkyne o sedačku za prítomnosti maloletých detí a smiatie sa na takejto situácii; kontrolovanie žalobkyne kde sa pohybuje; vyhrážanie sa žalobkyni tak, že ju zobral za vlasy pred deťmi na balkón a povedal, že ju vyjebie z balkóna a že by to urobil, keby nemali spolu deti a ďalšie) nemôže byť akokoľvek ospravedlniteľné pozitívnymi vlastnosťami a kladným konaním žalovaného. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalovaný si žalobkyňu ako človeka absolútne neváži, žalovaný sa o žalobkyni vyjadroval s dešpektom ako o obyčajnej zlatokopke, krave vyjebanej, piče tlstej a to aj pred ich deťmi, vzťah k žalobkyni opísal ako absolútne indiferentný, spoznal ju počas študentských čias, keď bola ešte mladá, pekná a keď ešte mozgové funkcie mala nezmenené, podľa názoru žalovaného v súčasnosti evidentne vykazuje známky predčasného poškodenia mozgových funkcií porovnateľné s prirodzeným vekom a vývojom človeka vo veku okolo 60 rokov, oplúval žalobkyňu. Rovnako žalobkyňa uviedla, že pre vzájomné nezhody cíti k žalobcovi neprekonateľný odpor.

32. Nie je preto zrejmé, aký skutočný dôvod má žalovaný bývať so žalobkyňou v jednom byte, keď žalobkyňu považuje za absolútne neprijateľnú osobu. Žalovaný tiež nepoprel, že má kde bývať, nie je to jeho jediná možnosť bývania. Argument žalovaného, že mu ide o stretávanie sa s deťmi v ich prirodzenom prostredí, spoločnom byte neobstojí, pretože nie je nevyhnutné, aby sa žalovaný s deťmi stretával výlučne v spoločnom byte a má na stretávanie sa s deťmi aj iné možnosti. Je potrebné si uvedomiť, že vzťah strán sporu prerástol v nevráživosť až nenávisť a je možné predpokladať, že vzájomné útoky by sa len stupňovali a mohli by mať za následok až život ohrozujúce situácie, čomu je nevyhnutné zabrániť. Život a zdravie žalobkyne a jej zvereným deťom (a v konečnom dôsledku aj život a zdravie žalovaného) musí požívať vyššiu ochranu a je nevyhnutné tieto hodnoty chrániť viac ako majetkové právo žalovaného užívať spoločný byt.

33. Súd prvej inštancie vypočul v konaní viacerých svedkov, vychádzal aj zo znaleckých posudkov (v znaleckých posudkoch PhDr. Zuzany Bielikovej číslo 34/2014 a PhDr. Zity Michlerovej č. 13/2015, ktoré žalobkyňa doložila z vyšetrovacieho spisu, bolo skonštatované, že na základe páchaného násilia žalovaným sa u žalobkyne prejavuje syndróm týranej osoby), vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Hodnotiacia úvaha súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza

zo zisteného skutkového stavu, je preskúmateľná v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ktorý dôkaz nevykonal a prečo. Skutočnosť, že súd nerozhodol v súlade s predstavami, názorom žalovaného a v jeho prospech nemožno hodnotiť ako nepreskúmateľnosť rozhodnutia a nemožno konštatovať, že by bol rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný a bol by naplnený dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP.

34. Odvolací súd konštatuje, že ani dôvod odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z neprávneho právneho posúdenia, nie je naplnený. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t.j. opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie v rozsudku konštatuje, na základe ktorého ustanovenia právnej normy nárok žalobcu posúdil (§ 143 ods. 1, 2 OZ). Žalobca v odvolaní nepoukazuje na žiadne iné ustanovenia zákonov, ktoré by súd nevzal do úvahy, resp. žalovaný nekonkretizuje, ktoré ustanovenie zákona súd prvej inštancie nesprávne vyložil a nesprávne aplikoval. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

35. Z uvedených dôvodov odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

36. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP v odvolaní neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

37. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).